

Szegény, szegény Ákos, szerencsétlen — én!..

Érzem, hogy a rég nélkülözött érzélem egész erővel rohanja meg szívemet, érzem, hogy őt ismét szeretem!...

Oh, miért nem vett el az ég engemet, mielőtt őt újra láttam?!....

Mire vezetne szerelmünk, hiszen a vallás és a bevett szokások egyiránt tiltják az eskü megszegését, hiszen örökre sorsom megmérgezőjéhez vagyok lánczolva; igen igen a sirig!... A sirig?... tehát azontúl szabad vagyok?!... Igen, szabad! s ottt egyesülendek egykor azzal, ki e szívben először gyújtá fel a szerelem szikráját, ki e szívre oly érdemes leendett!...

Határozatom változhatlan lett; megszámloltam Isten és emberekkel, meg önmagammal, jobb lesz nekem ott!....

Midőn e sorokat olvasandó, akkor barátnőd már nem szenved többé; zöld lesz már a hant sirhalmán. Ejts szerencsétlen barátnődért egypár könyvet s imádkozzál az öngyilkos lelkeért, ki nem bírva tovább az élet terheit, azok alatt leroskadt!..... Véték-e ez? Én nem hiszem, ha az, bocsásd meg nekem Istenem, mert tovább nem bírom a terhet, melyet bölcseséged gyenge vállaimra rakni jónak látott!....

Isten veled, Isten veled!! Légy boldogabb, mint a te szerencsétlen barátnőd volt!...

Ha kedves szülőimmal össze jössz, vigasztald őket.

* * *

..... Egy szerencsétlen, — a sors által iszonyúan sújtott nő élettörténete ez, ki jobb sorsra lett volna érdemes.

Nyugodjál békével szeretett barátnőm s nyujtson neked az ég kárpótlást földi szenvedéseidért!....

ZLINSZKY ISTVÁN.

Az adelsbergi barlang.

A trieszti kirándulás egyik legérdekesebb látványát az adelsbergi barlang megtekintése képezvén, nem tartjuk érdektelennek leírni e barlangot azon olvasóink számára, kik e kirándulásban részt nem vehettek.

Az adelsbergi barlang a kraini hercegségben van, hat órányira Triesztől. Az odavezető út egy hegyláncolat mellett halad egy a lapályon átfolyó patakig, mely természetes ivezet alatt egyszerre a hegy alá ömlik. Ide nem messzire van a barlang nyílása.

A barlangba lépve, csak lassankint szokik a szem a sötétséghez, melyet néhány kalauz pislogó lámpája igyekszik eltávolítani. Lábunk alatt a patak zúg, a föld, melyen állunk nem oly vastagrétegű, hogy zúgását ne hallnók. A barlang mindig tágasb, boltozata magasb lesz, a mint előre haladunk. Csepegő kőoszlopok emelkednek s a rájuk boruló boltozat ivalakot képez. Távolabb érve már nem tudjuk a boltozat magasságát megkülönböztetni, mely legalább kétszáz lábnyi. Itt egy természetes hid van, melynél lefelé kell haladnunk s egy mélységbe érkezünk, honnét alig látjuk pislogni a fönmaradt kalauzok egyike lámpáját, mellettünk pedig a víz zuhog, melynek zúgását még fönnebb hallottuk.

Idáig van a régi barlang, melynél tovább 1818-ig nem mertek menni, de akkor, egy merész kutató megkísértette a tovább haladást s a régin túl 50—60 lábnyi távolságra egy még sebb s tágasb barlangot fedezett fel, hova sziklákon keresztül lehet eljutni.

Ez új barlang alabastromból készült teremhez hasonlít; tejfehérségű csepegőkőoszlopok ékesítik, melyek a boltozatról lefüggő finom, sugáralaku csapoktól kezdve a legvastagabbá alakuló oszlopokig csepegésből képződnek. Nem kevesebbé szépek és számosak a csepegvények, melyek a barlang falzata mellett alaktalan tömegekben emelkednek s a felülről lefüggő csepegvényekkel összeolvadva mintegy támoszlopokat képeznek. Mindenütt oly finom, művészi alakzatok vannak, hogy az embert bámulatra ragadják.

Jobbról kised nyílás vezet egy kis barlangba, mely „Ferdinand-barlangnak“ nevezetik. Ebben vannak a legcsinosabb csepegvények. A bemenet meglehetősen hosszú, melynek falai végre egy óriás tömeggé folynak össze, mely egy nagy orgonához hasonlít. E mellett egy rácsozathoz hasonló nyulánk oszlopsor nyúlik el.

Visszatérve a főbarlangba, minden lépten újabb csodák tárulnak föl előttünk. A természet itt az emberi kéz műveit remekül utánozta. Így az egyik oldalon egy pompás alakzat tűnik előnkbe, melyet „keresztelő kőnek“ neveztek el. Ez a legfinomabb oszlopocskákkal van bekerítve. Egy kised mellékbarlangban egy másik képződményt pillantunk meg, mely egy szakállos öreg ember mellszobrához hasonlít. Távolabb ismét a kalauz egy képződményre figyelmeztet, mely a sz. szüzet ábrázolja gyermekével. Tovább menve ismét egy óriás faragványhoz hasonló csepegvénytömeget látunk, melyet „virágos káposzta-fej“-nek neveztek el. Nem kevesebb meglepő az a csepegvény, mely függőnyt ábrázol s átlátszó, ha lámpát tesznek a tulsó oldalára.

Tovább haladva, a barlang rögtön megtágul. Az ugynevezett „tánczterem“-be jutottunk, mely körülbelül 100 láb hosszú, 120 láb széles és 80 láb magas térséget képez. E roppant boltozat egyetlen egy oszlopon sem nyugszik, de a falak mellett vonul el egy pompás oszlopsor és a boltozat tetejéről különböző alakok függnék le. E teremben pünkösdhétfőn a vidék népe szokott egybegyűlni, a midőn a termet kivilágítják, előbb isteni-tiszteletet tartanak, azután mulatnak.

Eddig még csak kisebb részét vándoroltuk át e roppant barlangnak, mely dél felé mintegy 5000 lábnyira a bemenettől, kétfelé nyílik s távolabb ismét összefoly s egy csepegvényhez vezet, mely „Sz- István“ szobra nevét viseli. Még távolabb egy „csepegő kut“-hoz érünk s egészen a háttérben, hol a barlang ismét megtágul, a híres „Kalvariá“-hoz.

E nagyszerű barlangrész négy osztályból áll, melyeket mélységek választanak el egymástól, de hidak kötnek össze. Az utolsó barlang colossalis csepegvényoszlopai képezik a kalvariához a bemenetet, melyen túl egy 108 láb magas ívezet alá jutunk. Ennek jobb oldalán emelkedik a „Kalvariahegy“ egy 30 öl magas, szabadon álló domb. Száz meg száz oszlop képezi ezt, melyek világos és barna színekkel játszanak össze. Alig lehet nagyszerűbb földalatti jelenetet képezni. A domb, vagyis inkább hegy 264 láb magas s a fölvezező ut 250 öl hosszú. Az egész barlangtér 462 láb magas, 618 láb széles.

A „Kalvariahegy“-nek három hajlása van, melyeken az ut a csucsig tekerődve nyúlik föl. Utközben két sajátágos alakzatot látunk, az egyik a „halálfő“, a másik a ragyogó-fehérségű „Miklós“. A második hajlás gazdagon ékesített falat képez, mely előtt nagyobb oszlopok emelkednek, melyek legmagasbika 50 lábnyi. Ez oszlopok némelyike fehéres, némelyike vereses, némelyike sárgás s a legpompásabb csoportulatban állnak, melyet a „mailed dom“-nak neveznek. A harmadik hajlason az oszlopok ritkábbak s kisebbek.

A „Kalvaria-hegygyel“ szem közt, a barlang bal oldalán emelkedik az 55 láb magas „Loibl-hegy“. melynek kúpalakú csucsán öt magas oszlop áll. Ennek háta megett van a „csepegőkut“, melynek egy lábnyi medenczéjébe 60 láb magasról viz csepeg. Itt az ut megszűnik s egy vadkülső barlang kezdődik, melynek „Tartarus“ nevet adtak, falai puszták, 50 öl hosszú, 25 öl széles és 120 öl magas.

Az adelsbergi egész barlang hossza, — a mennyire eddig ismeretes és ki tudja, még mennyi ágazata lehet? — 15,000 láb hosszú.

A kirándulók mindenestre a természet egyik legcsodásabb mivét szemlélhetik, melyet még elragadóbbá tett a tervezett kivilágítás és a fővárosi úgy, mint vidéki közönség csak a legnagyobb elismeréssel lehet a jeles képzettségű derék hazafi Hollán Ernő iránt, ki e kirándulásnak tervezője, rendezője és végrehajtója volt.

Laptulajdonos: CSÁSZÁR FERENCZ ÖZVEGYE. Melléklet: Mangorló gépminták.

PEST, 1862. NYOMATOTT EMICH GUSZTÁV MAGY. AKADEMIAI NYOMDÁSZNÁL.